

Publicerad 2009-12-26 04:48 av Vinnie

*Varför är jag så fascinerad av regn, varför kan jag sitta och titta på det ifrån mitt fönster halva natten, varför skriver jag alltid om det?*

*"Jag ska släppa taget. Just så som molnen gör med regnet."*

### **Regn [två komma fem]**

Regn. Regn mot vattenytan och plåttaket över mig, som om världen blickat in i mig och blivit min spegelbild. Jag sliter blicken ifrån sjön och böjer huvudet framåt så att håret faller framför ögonen. Den råa dagern filtreras genom mina röda strån och blir varm, nästan kärleksfull. Men det är kallt, det är fortfarande lika kallt. På sätt och vis önskar jag att jag kunde sitta så förevigt och bara titta ner i marken, låtsas om att regnet runt kring mig inte finns. Vinden tilltar igen och rycker min röda ridå åt sidan. Överallt är det grått. Särskilt där kupan av ovädersmolnen sänker sig så djupt att den smälter ihop med vattenytan, och där tallarnas vassa former blir mörka kontraster mot himlen.

Tomhet fyller mig när jag tänker tillbaka på förra gången jag satt på den här bänken vid den lilla grillplatsen. Besvärat byter jag ställning. Gruset knastrar under mina fötter. Tristan var här då. Jag var inte ensam i regnet. Gulröda löv lossnar ifrån den knotiga eken till vänster, och sprids för vinden när jag motvilligt tittar upp igen. Små, små färgexplosioner som snart drunknar i sjön. Jag fixerar ett flammande fragment med blicken. Det landar på en skrovlig sten som ser förrädiskt hal ut, nere vid vattenbrynet. Den får minnena av våra ljumna sommarkvällar här att kännas förfalskade, som om luften aldrig varit tung av syrener.

Jag vill skratta bara för att se om jag kan skratta och om skrattet i såna fall skulle klinga som det gjorde då, då när jag var med Tristan. Det känns som en evighet har gått sen jag såg in i de där mörka ögonen. Bortom ansamlingen av klippblock skjuter en smal träbrygga ut i vattnet. Allt ser ut som förr, men ändå är något fel. Det har blivit en plats där ett skratt från min kropp inte tillhör mig. Pulsen dunkar i ett blodkärl i tinningen och en molande värk någonstans i bakhuvudet påminner mig om att jag borde sluta tänka, att jag inte får komma närmre just den slutsats jag redan dragit i mitt undermedvetna, att det inte kan vara så, att det inte får vara så. Borde aldrig ha blivit så. Det går inte sluta tänk. Regnet smäller allt mer frenetiskt mot plåttaket, ringarna på vattenytan blir allt vildare och kortvarigare. De slås upp av skyfallets hårda slag men utplånas omedelbart av nästa pisksnärt och hela tiden är jag medveten om det jag gör allt för att förtränga. Men det går inte att tänka på ingenting; det fungerar inte alls, så jag stirrar på trädgrenarna mot himlen och tänker på vilka groteska vinklar de böjer sig i, på den murkna barken. Jag tänker på allt, tänker på allt för att inte få tid till att tänka på det jag är så rädd för. Samtidigt vrålas det allt högre innanför skallbenet. "Du kommer aldrig mer få skratta, tänk om du aldrig mer kommer få skratta. Tänk om du skrattar och inser att skrattet du skrattar inte är det skratt du skrattade med honom..."

---

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Vinnie med Poeter.se id #18676 innehar upphovsrätten